

Микола. Ти добра нам бажаєш?! Спасибіг, щире спасибіг, за те добро, що перед своєю огидною смертю нам обіцяєш! Нам аж забогато того, тож дякуємо і zarazом відплатимось! Лиш яку заплату бажавбись, чи на гиляці? чи в руках як тхора задусити?!

Бжозов. Бійтесь Бога! У мене жінка, діти...

Микола. Бога боятись?! А ти боявсь? У нас хиба не було жінок і дітей? О кате! Й ти смієш просити помилювання?! Смерть! одна смерть тебе помилює!

Бжозов. (падає на коліна). Христа ради! Молю вас! змилюйтесь!

Микола. Запізно вже в ногах валятись!... Мое серце перетліло! надто вже муки! лишилась пімста! Одна пімста! (хапає його за горло, і дусить, той харчить і кидає його від себе!) Здихай-же враже клятий! (дико дивить ся на него, бурлаки відступають і роблять дивний зір).

Микола. (стає ногою на него). Ще дише! Не, сподівавесь ся пане згинуту з рук того Миколи, котрого батько й мати стогнали під твоїм клятим кнутом?... Що той сам Микола помстить ту кривду!... Не знавесь й місця де згинеш з рук того, котрого шукавесь, й на котрому нераз й твоя окровавлена руке спочила!... Так а.... судити ме нас Всевишний...

Пилип. Так, Миколо вибираймось з від-